

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernaguer)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

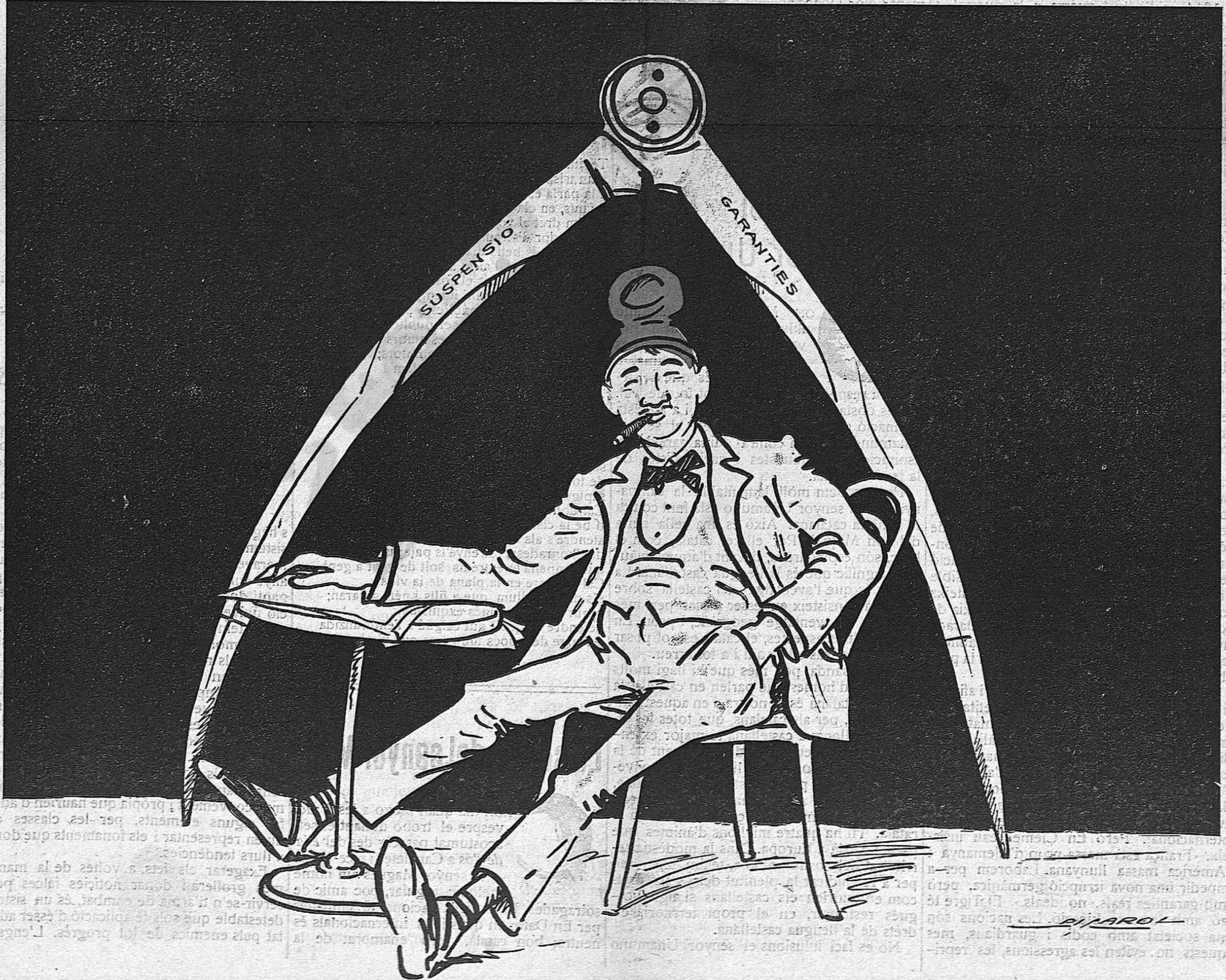
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJER, 2'50

“Todo español tiene derecho, etc., etc., etc...”

Un compàs d'espera

en aquests casos, on condueix en definitiva en ésser conegut, que no ha pas de tardar, és a una accentuació de les passions i a fer més viva i perduradera l'odiositat contra qui es val de tals manyes.

Tots els que, enfront de les revolucions desencadenades, més que de judicis serens, es valen del 'infundit' o de la 'befa' acceptant com a bo, tot el que se'n conta encara que procedeixi dels més acèrrims detentors de la llibertat, aparenten estar posats en una posició falsa, fora de la realitat i perillosa; puix en moments donats estarien incapacitats per a servir de prudent i l'legítim poder moderador.

No val, tampoc, volguer presentar fets de tota magnitud com realitzats sense plan ni finalitat, com mancats de tota conscient direcció, com si els homes que intervenen no tinguessin cap idealitat fonamental en dirigir el resultat de l'acció empresa. Són puerils aquests intents d'enfocar el que ocorre en aquestes nacions, en dos o tres idees immediates, barroeres, primitivament ingènues; buscar explicacions de la gesta en episodis que poden ocórrer en poblets isolats, entre gent llastimosament inculca, i desatendre's dels grans centres, de l'intel·ligent activitat de les capitals on precisament radica i d'allí s'escampa tot moviment, on són generades i coordinades idees i concepcions de renovament, que és sabut, en arribar a la periferie, poden ésser incompreses o tergiversades. Ah! si la vida política o de civilitat d'Espanya hagués d'ésser explicada per anècdotes de poblet interior, quin concepte tan depriment i trist com hauria de formar-se'n.

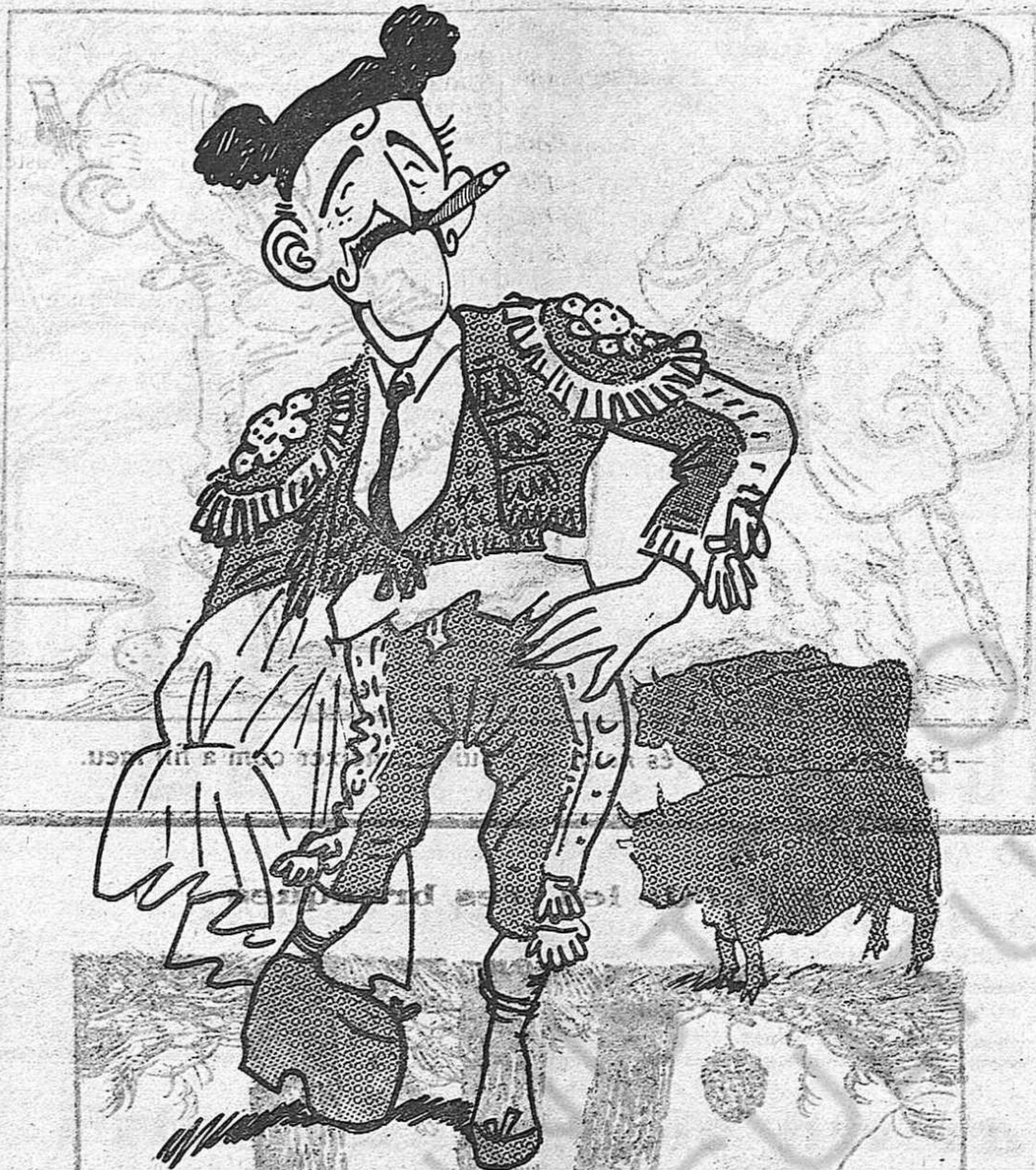
Es possible que molts no s'hagin encara fet ben bé càrrec de l'immensa transformació operada en el poble en sós ideals i aspiracions; és necessari comprendre que en el transcurs d'un pòc temps, pensament i sentiments de la generalitat no han seguit la normal trajectòria evolutiva, sinó que han traspassat, han passat per sobre la gradació que en altres condicions s'haguera continuat. És segur que no l'han intimament compulsada l'opinió de la masa treballadora; els gran canvis que en ella s'han operat; les insinuacions de nous estats de coses que s'inicien i circulen vertiginosament fins en els llocs més apartats; la suggestió d'unes noves nocions que persuasives s'infiltra i refermen. Cal veure com ara són rebudes pel treballador les idees d'un canvi en les condicions del treball, més que en la remuneració dels seus esforços; com els petits terrersans i jornalers, entre la penúria que els aclapara, se'ls figura injusta la seva condició, i entrempeuen, encara que incongruentment, una situació més equitativa, i com se'ls fa enorme, afrentós, el contrast de l'opulència dels uns amb la misèria dels altres.

I en constatar que els derroters que es senyalen són utòpics i somnis irrealitzables; que lo que se'ls desperta són els mals instints, que lo que demanen no és de dret, ni legal; que aquestes aspiracions no són justes ni llegendades, amb tota la caterva d'adjectius que formen la bella qüestió batallona; són tòpics tan gastats que millor seria no tenir-hi massa confiança; igual que en la consabuda objecció de que no és hora, de que no s'està preparat. Caduquen els arguments i esdevenen inexpressius borrats per les noves interpretacions que l'avenc reclama; com no és eterna ni immutable l'aplicació del significat de les paraules, les quals seguint la llei inaturlable del progrés, sofreixen canvis tan fonamentals que deixen d'expressar el que abans deien.

Ara, s'ha de recordar que del que és tracta és de fets, de realitats presents que es fan exigentment imperioses, a les quals deu acomodar-se l'actuació i el punt de mira a menys de resultar una rêmora inútil; i en lloc de parlar de peste bolchevista i de cordons sanitaris per a oposar-s'hi, que menys servirán per a les idees quan són inútils i contraproduents en les epidèmies, segurament fóra millor l'estudi seré, l'ampla i lliure discussió sense prevencions obccades, i procurant deixar de banda el lastre feixuc del passat per a estendre llargament la vista en el futur.

LL. PUJOL MASSAGUER

El 'fenòmeno'

— Qui ho deia que m'feien por els miures?...

SONATA XCIII

ARA sí que hom se diverteix vivint. Cada dia veus coses noves, adhuc senyors que no dimiteixen, ni es tornen vermells, ni treuen de son despatx a qui a la cara els hi diu que són ineptes ells i els servidors que el volten.

Per això no volia morir la vella. Jo, amics, una cosa com aquesta no la vegí mai; no la sé comprendre. A casa, quan a una minyona, atrapada *infraganti* l'acuses, alça el pit, s'ondula, té diu porc, t'acusa d'accions lletges i... després se'n va. Aquests senyors ni s'enfaden, ni se'n van. Tot lo més que fan és cantar:

«Nuestros ginetes, montados,
no son del Apocalipsis;
Cal pie en tierra, enamorados
de la alegre sicalipsis».

(Canten els altres)

«A mi deme usted Eden,
a mi deme usted Folies,
a mi deme usted un auto
que me lleve a bergeries».

I naturalment el senyor amo de la insula commogut davant els cants de sos servidors els engaga al carrer on puguin fer i desfer com els plagui.

Recomana únicament:
— Ull amb les sòtes!... Deixeu-me les estar. I ben tranquiles.

I ara de què volèu que parlem? de les Assemblees? No'm fumareu pas. Sé molt bé al jòc que joguem i com que'l sé, servidor muts i a la gàbia.

— Dels empresonats?
— Més muts.
— D'aquesta brometa de overtura del Congrés?

— Això no té nom amics. De les úniques coses sèries, que són les Assemblees, no podem parlar-ne encara. Esperem-nos. Ja veurem què en sortirà. Hi ha gent que no

creu en res. Felicitment soc al revés. Jo crec que anem de dret a l'autonomia de la nostra terra. Si m'erro ara, pitjor per a ells. Un poeta català digué un dia parlant de la «Jove Catalunya»:

«Sigui brasa o sigui flama, lo que hi ha de cert és foc».

Bevem.

MORITZ III

Nota de fóra

Perelló.—El nostre sotana que és un *ché* arrogant i ben plantat, està que treu foc pels queixals perquè el senyor Bisbe li ha donat *permis* per a nou mesos, els quals no sabem en quin poble els ha de passar i diu que d'aquesta feta algú se'n recordara.

Però escolti mossèn Barra, si és vostè qui ha demanat el *permis* per a descansar de ses fadigues, qui se'n ha de recordar? Si vostè s'hagués cuidat més dels assumptes de l'Església en lloc de cuidar-se de la política, qui sap si no s'hauria vist en el cas de tenir que anar a disfrutar un *permis* que a vostè es compren que no li ve de gust i tal vegada el poble no estaria en l'estat d'ànimo en que es troba degut a la seva actitud.

Que vostè no es cuidava de la política? Ja ho sap el poble, i si no que ho preguntin al ex-agutzil de l'Ajuntament; ell dirà lo que vostè li va proposar respecte de un document que tenien firmat alguns dels empleats del Municipi. Cregui'ns mossèn Tripes, al poble que vagi a disfrutar el *permis* que el senyor Bisbe li ha donat, no es cuidi de política, cuidi's no més de sindicats de S. Antoni que potser li donaran més bons resultats. No ho entén?

EL "CÚRALO-TODO"

(IMITACIÓ)

— Senyor Wilson, voldria que mirés, prescindint noblement de tota argúcia, si pot contribuir amb el seu esforç a capdellà l'embull-caos de Rússia.
— Senyor Wilson, farà molt santament, per més que sa actitud algú critiqui, si s'abste de tocar el problema rus i impideix que ningú del món s'hi fiqui.

— Senyor Wilson, recordi que hem tingut a prop de quatre mil naus enfonsades i que per reatusà el nostre comerç ens falten dos mil·lions de tonelades.
— Senyor Wilson, veiam si pensarà, vostè, que és tan magnànim i tan noble, a treballar pel just aixamplament de les velles fronteres del meu poble.
— Senyor Wilson, a gran velocitat, doncs tota dilació seria un erro, és precís que'ns enviï un cargament de benzina, quitrà i sulfat de ferro.
— Senyor Wilson, per fè altre cop camí i dà impuls a les forces productores, convé que'ns proporcionï mil vagons i les corresponents locomotores.
— Senyor Wilson, si no li sembla mal, a veure si farà tots els possibles perquè ens toquin uns quants bons submarins i quaranta o cinquanta dirigibles.
— Senyor Wilson, d'aixamplis jo no'n vull, que'l teni hisendes grans a mi no'm prova; en canvi necessito mil mil·lions per arreglar-me i ferme roba nova.
— Senyor Wilson, podem comptà amb vostè per entrà a figurà en la Conferència?
— Senyor Wilson, ¿es vol encarregar de fer nos respectar l'independència?
— Senyor Wilson, ¿perquè no gira els ulls envers les nostres viles destruïdes?
— Senyor Wilson, ¿ens pot donà, a fiar, jàceres i taulons de varies mides?
— Senyor Wilson, amb tres províncies més nostres aspiracions queden completes.
— Senyor Wilson, ¿no sap què patim fam?
Per favor, bacallà, cigrons, mongetes!
— Senyor Wilson, els grecs, serens i altius, esperen que vostè tindrà memòria.
— Senyor Wilson, ¿i Pèrsia? Tornarà a fer rotllo en les planes de l'Història?
— Senyor Wilson, colònies pel meu isl! Quatre isletes o cinc; no a més aspiro.
— Senyor Wilson, voldria sortir al mar i confiò en vostè per conseguir-hò.
— Senyor Wilson, l'Egipte té els seus drèts.
— Senyor Wilson, recordis de la Tràcia.
— Senyor Wilson, jo soc la «verda Erin».
— Senyor Wilson, no oblidï a la Dalmàcia.
— Senyor Wilson, per Déu, mantingui's ferm!
— Senyor Wilson, rebutgi la copdicial!
— Senyor Wilson, no'ns deixi defraudats!
— Senyor Wilson, que imperi la justícia!

Si el bon Wilson soporta tot això sense agotà el caudal de la paciència ni tornar-se a la fi-boig rematat, ja us dic que és un senyor de resistència!

C. GUMA

Feliciana Garcia

El diumenge darrer i al indret del carrer de Viladomat, el tren va destroçar a aquesta dona, velleta de vuitanta anys.

Es un de tants cassos que van a nodrir la crònica negra dels nostres periòdics informatius, però és un cas especial per tractar-se de qui és tracta.

Aquesta pobra dona era mare del carboner Ramon Clément, fusellat quan la represió de 1909.

Per la significació que li va donar el drama de que fou protagonista el seu fill, company nostre de presó durant un mes i mig, entènem necessari dedicar un record pietós a la memòria de la mare, víctima dels odís africans de la gent reaccionària que tant bé s'aprofita durant aquells tràgics tres mesos de domini.

Nosaltres que la coneixíem bé, sabem quelcòm de la família desventurada, tenim dret a publicar els afanyes d'aquesta dona que no sabia oblidar al fill i cada any per Totsants anava al cementiri a dur unes flors a la tomba venerada. Quan no tenia diners per a comprar-les, les anava a captar.

Patia una sordera aguda. La seva família li havia dif força vegades que no anés a travessar els rails del tren, emperò ella no en feia cabal.

Venia de missa quan succeí la desgràcia; heu's aquí un dato que ens aferma en la nostra fe anticatòlica.

Cal dedicar un pensament de condol a la dona que tant ha sofert, i assegurar a la seva família que ens associem a la seva pena grossa.

J. COSTA I POMÉS

Aquest número ha passat per la censura governativa

El vectigal de la carn

En l'any 1415, el reboster del rei Ferran d'Antequera sostingué una forta disputa amb el carnicer, a qui havia comprat la carn per al seu se-nyor, puig aquell no volia pagar el tribut nomenat del vectigal. Això produí una grossa agitació en el poble, que acudí davant dels consellers queixant-se de la violació de que eren objecte les lleis de la ciutat. Els consellers acordaren enviar una representació al monarca per a exposar-li la queixa i fer-li present la necessitat de que pagués els drets que la ciutat establerts tenia.

Aquell any el Conseller en cap era En Marc Turell. Aquest, fos per estar malalt, fos per la por que li inspirava l'anar a plantar cara al monarca, s'excusà de presidir la comissió. En vista d'això, fou senyalat pel poble el conseller segon, Joan Fivaller, home de gran talent i ferm defensor dels drets de la ciutat. Fivaller prometé que ell aniria a trobar al rei i li parlaria en nom del poble de Barcelona.

Era allò, en aquells temps, un perillós cop d'audàcia. Quan se sapigué per la ciutat que En Fivaller estava disposat a donar-lo, s'extengué la temensa de les conseqüències que portaria l'enuig que provocaria segurament en el rei l'acte d'En Fivaller. Diuen les cròniques d'aquell temps que els ciutadans tancaren les portes de les seves cases i prepararen les armes per a la defensa, en previsió de que don Ferran volgués castigar a Barcelona de la viril audàcia del seu representant Fivaller.

Abans de donar aquell greu pas, En Joan Fivaller rebé els Sagraments i es despedí de la seva família entre grans plors de sa muller i fills, car considerava possible que el rei el fes penjar. Sortí al carrer amb gramalla i gorra negra, en senyal de dol, acompanyat d'un verguer, un patge i dotze escuders, tots vestits també de negre. En els carrers per on passà hi havia una immensa gentada, que feu al conseller heroic grans manifestacions d'adhesió i de simpatia.

Una vegada en el Palau Reial, feu quedar en les primeres sales del mateix el seu seguici, i ell avençà sol cap a l'avantcambra reial i trucà a la porta. El porter li preguntà:

—¿Sois Juan Fivaller?

—Sóc un conseller de la ciutat de Barcelona—contestà En Fivaller.

Dues vegades més feu el porter la mateixa pregunta, donant sempre En Fivaller la mateixa resposta.

Aleshores el porter li pregà que contestés concretament a la pregunta, puig sols tenia ordre de deixar entrar an En Joan Fivaller. Aquest replicà que el seu nom no importava, perquè venia en representació de tots.

Anà el porter a explicar al rei lo que passava, i el monarca li donà ordre de que el deixés entrar, dient:

—*Ya por su pertinacia demuéstrase que es Fivaller, y por sus palabras puedo deducir lo mal que se portará conmigo.*

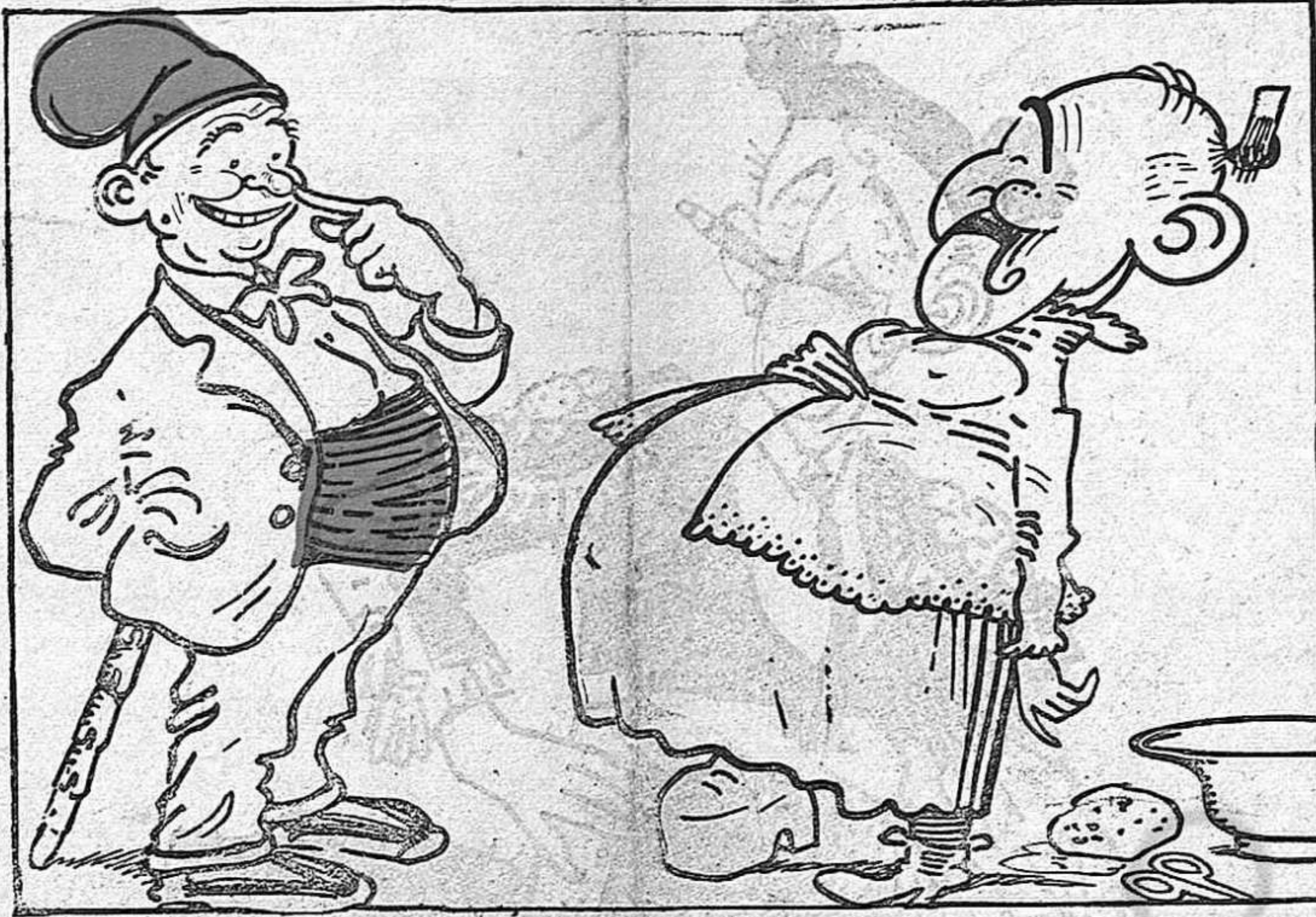
Entrà Fivaller a la cambra del rei, que tractava de dissimular el seu enuig, i li besà la mà.

Don Ferran li digué que li causava meravella tal ambaixada, per quant veia que se'l volia tractar, no com a rei, sinó com a súbdit, forçant-lo a satisfer el tribut, i que com no s'averonyien de fer-lo passar per tal servitut. Afegeí que demanava major respecte a la dignitat del trono, i que encara, que fos cert que tingués obligació de satisfer el tribut, en gràcia als beneficis rebuts d'ell, devien exceptuar-lo.

Amb gran atenció escoltà Joan Fivaller el discurs del monarca, i contestà que pensés que havia jurat conservar els privilegis de Barcelona; que els impostos pertanyien a la república i no al sobirà; que amb aquesta condició l'havien aclamat rei; que els consellers sabrien en tota ocasió complir el seu deure sacrificant, si calia, sa vida pels furs de la ciutat; i que l'amonestava per a que no faltés a la consideració que's mereixia Barcelona, sobre tot tenint en compte que la seva conducta incurria en la reprovació general.

De cop, les intencions del monarca no eren pas gaire bones. Aquella humiliació que se li feia sofrir irritava el seu orgull reial. Però aconsellat per alguns personatges del Palau

L'embrac de l'Autonomia

—Es inútil, Paula. Si és noia, no'l vui reconèixer com a fill meu.

El pí de les tres branques

—Decian que estaba muerto, y todavía da piñas.

que coneixien l'estat d'ànim del poble de Barcelona, el rei Ferran accedí al requeriment solemniat que se li havia fet, i pagà an En Joan Fivaller el dret del vectigal, dient-li que per aqueixa vegada havia obtingut la victòria.

Al sortir el conseller segon del Palau Reial i tornar a casa seva, la multitud, extraordinàriament entusiasmada, l'acclamà, esclatant en grans visques al conseller Joan Fivaller, defensor dels drets de la pàtria.

R. i V.

Aquest número ha estat revisat per la censura

robust com un gastament, tant si és noi com noia; la mare, poc o molt té d'escelar-se, i la mare en aquests casos és el poble decidit, i patriota.

Llegeixo:

«Ha fondeado en nuestro puerto otro acorazado: el Alfonso XIII».

I doncs... l'altre?... que ja està ple?

A pesar de la suspensió de les garanties, les nostres autoritats han permès que se celebressin els *Tres Toms*.

Caram! I encara diuen que En Gonzalito no és liberal!

Ja ho crec!...

Ja'm perdonaran si avui i demà i demà passat em veig obligat a refrenar els entusiasmes.

Els senyors del Govern m'han posat una mordassa i em trobo amb l'impossibilitat de cridar segons que.

I tantes ganes d'aixordar als ensopits que tenia.

Acontentem-nos amb donar un crit: —Visca Catalunya!

En les presents circumstàncies aqueix crit val per tots i ho vol dir tot.

Demà, dimenge, gran festa a Barcelona amb motiu de l'Assemblea de representants dels municipis de Catalunya.

Demà tindria d'ésser un jorn de esclat patriòtic per a tots els bons barcelonins.

Jo, si el tiempo lo permite i si el governador no hi té inconvenient, penso sortir de matinet a pendre el sol.

I abans de sortir penjaré al balcó una gran bandera amb les quatre barres.

Encara que només sigui per a fer la guiza a un policia amb bigotis de respall que viu davant de casa.

Estem una mica negutosos pel resultat que pugui haver tingut la gran Assemblea anunciada per ahir.

Així ho esperem, per al bé i la dignitat de Catalunya.

Uns dels regidors de Tarragona que havia tingut la debilitat de votar contra l'adhesió d'aquell Ajuntament al plebiscit autonomista, s'ha retractat de lo dit i ha enviat la seva firma a la Mancomunitat.

Això és la força de la consciència. Ve't aquí un català que no vol viure amb remordiments.

Ja ho diuen al *Tenorio*:

«un punto de contrición da a un alma la salvación.»

En Romanones, parlant de Catalunya, no sap dir altra cosa que: «Desgraciadamente aquello está mal».

Si tan mal està i em vol creure a mi, lo millor que pot fer és deixar-ho córrer i retirar-se.

Tan senzill que seria dir-nos als catalans:

— Sou ingovernables!... *Ahí queda eso!*... Arregleu-vos.

I vaia si ens arreglariem.

En Liebknecht i la Rosa Luxemburgo han mort assassinats.

Un piadós record, per aqueixes figures revolucionàries.

El dia de Sant Alfons va haver-hi una gran manifestació monàrquica al Passeig de Colón.

Nosaltres ens creiem que en virtut de la suspensió de garanties no's permetien manifestacions, però es veu que: *aun hay clases Veremundo!*

Visca la Justícia!

Visca l'Equitat!

Visca l'Igualtat!

Visca l'Imparcialitat!

Visca En Prim!

Visca la Llei de l'Embut!

Xina-Xina!... Na xina-xina-xina!

Fins una ignoscència «Diada de la Llengua Catalunya» que's tenia de celebrar a Vilafranca ha sigut sospesa pel Governador civil.

Fa bé, que diantre!

On van amb la llengua?...

Barcelona, degut a les exigències dels abastidors, s'ha trobat aqueixos dies sense carn.

Tant se val.

Ens farem càrrec que s'ha avençat la Quaresma.

I el que no'n tingui, que rosegui l'ós.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Visca Irlanda!
Segons notícies que venen de Londres, en aquestes hores, ja deu haver proclamat la seva independència.
Se temia, per això, que la cosa no aniria com una seda. Vol dir que hi havia motius per a creure que, a pesar del plebiscit quasi unànim dels irlandesos, hi hauria poca o molta sang.
Es lo que passa amb els parts, per bé que vagin.
Tant si l'infant neix viu com mort, tant si és